

gjorde sig bekendt med Aktstykkerne." Jeg tror, man kan sige, at Magistraten som Helhed ikke har gjort sig bekendt med Aktstykkerne, fordi den overhovedet slet ikke havde Lejlighed eller Tid dertil, og jeg ser, at det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) bekræfter dette. Forholdet var, at disse Dokumenter cirkulerede under et Møde, hvor man behandlede en Mangfoldighed af andre Sager, og hvor der stadig skulde tages Stilling til andre Sager. Jeg ved positivt, gennem Forespørgsel hos Medlemmer af Magistraten, at nogle overhovedet slet ikke have haft Lejlighed eller Tid til at læse noget som helst af Sagens Aktstykker. Den Erklæring, som er afgiven, maa derfor Justitsministeren bedømme som det, den er. Den kan efter min Opfattelse ikke være noget som helst andet end en formel Erklæring fra Københavns Magistrat, i hvilken denne siger, at den for sit Vedkommende ingen Anledning finder til at ønske en Undersøgelse af Etatsraads Hoffis Forhold. Det kan Magistraten for saa vidt meget vel erklære, som det ikke er Københavns Magistrat, der har med denne Sag at gøre. Der er givet en Lov om Sundhedsstyrelsen, hvorefter det er Sundhedsstyrelsen og Justitsministeren, som skulle tage saadanne Sager op; disse Sager, som Justitsministeren her fremsender til Magistraten, ere den ganske uredkommende. Hvad man kunde bede Magistraten om, og hvad den har givet, er en Attest for, at Etatsraad Hoffis Embedsvirksomhed efter Magistratens Opfattelse har været udmærket dygtig og til Gavn for Københavns Kommune, og derom nærer jeg for mit Vedkommende ikke fjerneste Tvivl. Men den højtærede Justitsminister, der under Muus-Affæren har fremhævet, at det er nødvendigt, at han personlig kender alt, at han faar alt at vide, kan dog ikke slaa sig til Taals med en Erklæring, som han ved ikke kan have nogen Betydning i denne Forbindelse, og som maaske bygger paa en ganske anden Opfattelse end Justitsministerens af, hvad der kræves af Embedslægerne, thi det er jo den højtærede Justitsminister, som har udviklet en ganske særlig Opfattelse af, hvilke Krav der maa stilles til Embedslægerne.

Men det synes overhovedet, som om pludselig, paa en Gang, alle Synspunkter i denne Sag forandres. Tænk tilbage til November — tror jeg, det var —, da Muus-Affæren var for, og husk de Synspunkter, som da blev gjorte gældende af den højtærede Justitsminister og af det Parti, som sluttede sig til ham, og tænk saa paa de

Synspunkter, som nu gøres gældende. Jeg skal tillade mig at holde disse Synspunkter op for Dem. I November behandlede vi en Sag, som er rejst af Redaktør Reventlow, som bl. a. har anklaget en Læge for Drukkenhed udenfor sin Lægevirksomhed; der findes ikke i Redaktør Reventlows Anklage nogen Antydning af, at det er i sin Lægevirksomhed, Langhoff har gjort sig skyldig i noget utilbørligt, og alt, hvad der senere er oplyst i Forhørene, bekræfter ogsaa, at Langhoffs Lægevirksomhed har været for at bruge det Udtryk, den ærede Ordfører (Carl Hansen) citerede angaaende den under denne Sag omtalte Læge A., upaaklagelig. Se, der kom altsaa fra en Redaktør en Anklage mod en Læge for Drukkenhed udenfor hans Lægevirksomhed, og straks sættes hele Landet i Bevægelse i den Anledning. Alle ere klare over, at der kræves den kraftigste Undersøgelse af dette Forhold; den højtærede Minister gaar til Politiforhør i Anledning af Sagen. Det er i November. Nu er der Tale om Anklage mod Læger, rejste af 5 ansete Læger her i Landet. Hvilken Aarsag de have haft til at rejse denne Anklage, spiller ingen Rolle i denne Forbindelse. Der foreligger for Justitsministeren denne Kendsgerning, at der er rejst Anklage af 5 ansete Læger mod nogle Lægers *Lægevirksomhed*, Anklage for, at deres Alkoholisme har virket skadeligt paa deres Embedsvirksomhed. Pludselig forvandles Billedet, og man ser i Stedet for Undersøgelse Uvillighed, Modstand mod den og Uinteresserethed overfor den.

I November, det er indre vist alle, er Feltraabet dette: Det gælder om, at Lægernes Kollegialitet skal brydes; vi maa trænge igennem den Mur, Lægerne have rejst. De holde for meget sammen; de fortie, naar den ene ved noget om den anden. Det er i Befolkningens Interesse, at Lægernes Kollegialitet brydes. Vi kunne ikke mere finde os i den Opfattelse, som Justitsministeren mener er herskende indenfor Sundhedsstyrelsen, at Læger, som ere daarlige, ere gode nok for Landbefolkningen, nej. Lægernes Kollegialitet skal brydes. Det er i November! Hvordan er det nu? Nu er der altsaa nogle Kolleger, der have sagt om Kolleger, at de ere daarlige, og at deres Praktiseren ikke kan være i Befolkningens Interesse. Nu? Nu skifter Billedet pludselig om. Nu rejse Angriberne sig mod disse Læger. Nu bebrejder man dem lige det modsatte. Man bebrejder Lægestanden det modsatte af, hvad man bebrejdede den i November. Det manglede bare, at den højtærede Ju-